

Եկեք ինձի, բոլոր յոգևած ու քեռնաւորուածներ...

Մայիսի 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մայիս, 2024թ.
N5(126)

Հոյս է ցրեւեում 2009թ. Հայիսից

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵ

ՇԱՏԵՐԸ ՊԻՏԻ ՄԱՔՐԿԵՆ,
ՃԵՐՄԱԿԵՆ ՈՒ ՓՈՐՁԿԵՆ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՌԱԿՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Մայիս, 2021թ. №5(126)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան
Պենտեկոստե.....1

Մամիկոն Ղազարյան
Շատերը պիտի մաքրվեն, ճերմակեն ու փորձվեն.....5

Սարգիս Գալոյան
44-օրյա պատերազմի մասնակից զինվորի վկայությունը.....9

Ես ձեզ հետ եմ մինչև աշխարհի վերջը.....13

Ո՞վ եմ ես.....15

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մեղիքատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵ

Միլեղի՝ եղբայրներ և քույրեր, այս տարի մայիսի 23-ին ամբողջ աշխարհի քրիստոնյաները տոնում են Պենտեկոստեն կամ Սուրբ Հոգու գալուստի տոնը:

Այդ տոնի մասին կարդում ենք Գործք 2:1-4-ում. «Եւ երբ Պենտեկոստի օրը հասաւ, ամենն ալ միաբան մէկտեղ էին: Ու յանկարծակի երկինքէն ձայն մը եղաւ սաստկաշունչ հովի մը ձայնին պէս: Եւ բաժանուած լեզուներ երևցան իրենց որպէս թէ կրակէ, ու ամէն մէկուն վրայ նստաւ: Եւ ամէնն ալ Հոգով Սրբով լեցուեցան, ու սկսան ուրիշ լեզուներով խօսիլ, ինչպէս Հոգին իրենց խօսիլ կու տար»:

Այդ օրը աշակերտները մկրտվեցին Սուրբ Հոգով և Քրիստոսի վկան լինելու զորութիւնն ստացան (Գործք 1:8): Պետրոսը, որ երեք անգամ ուրացել էր Քրիստոսին, մկրտութիւնից հետո Հովհաննէսի հետ Սուրբ Հոգով լցված համարձակութեամբ քարոզում էր ու ժողովրդին սովորեցնում Հիսուսի միջոցով մեռելների հարության մասին: Իսկ երբ տաճարի իշխանները սպառնացին նրանց, որ այլևս Հիսուսի անունը ոչ մէկին չքարոզեն, նրանք պատասխանեցին. «Վասն զի մենք զայն որ տեսանք ու լսեցինք՝ չենք կրնար չխօսիլ» Գործք 4:20:

Հայրը և Որդին միասին բնակվեցին մարդկանց սրտերում, ծնվեց եկեղեցին, գտնվեց արտի մեջ պահված գանձը, որը գտնող մարդը գնաց ու ամեն ինչ վաճառեց արտը գնելու համար: Այդ մարդը Քրիստոսն է, որ վաճառական մարդու նման ծախեց Իր բոլոր ունեցածը՝ այդ գանձը գնելու համար:

Սուրբ Հոգու մկրտությունը միշտ ուղեկցվում է հետևյալ նշաններով՝

1. Սուրբ Հոգու զորություն, այլ լեզուներով աղոթք՝ տեսանելի ու լսելի: Այդ մասին են վկայում մկրտության բոլոր վեց դեպքերը, որոնք նկարագրված են Գործք առաքելոցում: Մարկոսի Ավետարանում նույնպէս գրված է այդ մասին. «Եւ անոնք որ կը հաւատան, այս նշանները անոնց հետ պիտի երթան... նոր լեզուներ պիտի խօսին» Մարկոս 16:17:

2. Ուրախության, սիրո և մխիթարության զգացում: Դավիթը մարգարեացավ այդ մասին. «Գետի վտակները պիտի ուրախացնեն Աստուծոյ քաղաքը, Բարձրելոյն սուրբ բնակարանները» (Սաղմ. 46:4): «Ու աշակերտները ուրախութեամբ և Հոգով Սրբով կը լեցուէին» (Գործք 13:52):

Երբ առաջին անգամ Սուրբ Հոգու պարգև ստացան նաև հեթանոսները,

Պատկեր, 2021թ., Մ 5 (126)

թլփատված հավատացյալները զարմացան, քանի որ «կը լսէին անոնցմէ որ ուրիշ լեզուներով կը խօսէին, և զԱստուած կը փառաւորէին» (Գործք 10:44-46): Այդ նշանի շնորհիվ առաքյալները համոզվեցին, որ հեթանոսներն էլ, հրեաների նման, ընդունելի են Քրիստոսի կողմից և Նրա մեջ մեկ մարմին են կազմում (Գործք 11:15-17):

Սուրբ Հոգու մկրտությունը հակառակն էր Բաբելոնյան աշտարակի նկատմամբ Աստծու արած դատի, երբ Տերը բոլոր երկրի լեզուն խառնեց Ճննդ. 11:1-9: Աստծու դատը Բաբելոնում մարդկանց ցրվելու պատճառ դարձավ, իսկ Աստծու օրհնությունը Պենտեկոստեի օրը հավատացյալներին միավորեց մեկ հոգու մեջ:

Բաբելոնում մարդիկ ունակ չէին իրար հասկանալու, իսկ Պենտեկոստեի օրը մարդիկ լսում էին Աստծուն ուղղված փառաբանությունը և հասկանում էին իրար: Բաբելոնի աշտարակը կառուցվում էր մարդկանց փառավորելու համար, իսկ Պենտեկոստեն փառաբանություն բերեց Աստծուն:

Բաբելոնյան աշտարակի շինարա-

րությունն Աստծու դեմ ապստամբության հետևանք էր, իսկ Պենտեկոստեն Աստծու առաջ խոնարհվելու արդյունք էր: Այլ լեզուներով խոսելու պարզևր վկայում էր նաև այն մասին, որ Ավետարանը ամբողջ աշխարհի մարդկանց համար է: Աստված ուզում է խոսել մադու հետ իր լեզվով և տալ նրան Հիսուս Քրիստոսի փրկությունը:

Այլ լեզուներով խոսելը (Գործք 2:4-11) նշանակում է, որ Հռոմեական կայսրության մեջ ապրող և տարբեր լեզուներով խոսող մարդիկ այժմ մեկ են դարձել, վերացել է իրար մեջ եղած թշնամությունը և, ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում, «երկուքը մեկ ըրաւ... որպէս զի իրմով այն երկուքը նոր մարդ մը հաստատէ, ու այսպէս խաղաղութիւն ընէ» Եփես. 2:14-15:

Սուրբ Հոգու պարզևր պատկանում է ոչ միայն աշակերտներին, այլև բոլորին, ինչպես ասվում է Գործք 2:39-ում. «Վասն զի խոստմունքը ձեզի է ու ձեր որդիներուն, և ամէն հեռու եղողներուն՝ զորոնք մեր Տէր Աստուածը պիտի կանչէ»:

Սուրբ Հոգին աստվածային Երրորդության երրորդ անձն է, Մխիթարիչն է ու Ճշմարտության հոգին, որին այս աշխարհը չի տեսնում և չի ճանաչում, բայց Սուրբ Հոգով լցվածները ճանաչում են, քանի որ նրանց մեջ է բնակվում ու նրանց հետ է լինում: Սուրբ Հոգին նաև սիրո Հոգին է:

Սուրբ Հոգով լցվածը ազատ է լինում է «ես»-ի կապանքներից, վայե-

լում է երանելի ազատությունը, լցվում է սիրով ու չի գնում դատելու, այլ գնում է կործանվող աշխարհ՝ փրկելու մեղավորներին:

Միայն Սուրբ Հոգու լեցունությամբ մենք կարող ենք ունենալ հաղթանակ մեղքի նկատմամբ՝ լինել ողորմած, ունենալ ներող սիրտ, խաղաղություն անել, սիրել թշնամիներին, փոխ տալ առանց փոխարենն սպասելու և ավելի երանելի համարել տալը, քան առնելը:

Սուրբ Հոգու զորությամբ կարող է լցվել նաև Սուրբ Հոգով չմկրտվածը, օրինակ՝ ինչպես Հին ուխտի մարգարեները կամ Եղիսաբեթը (Դուկ.1:41): Դա Սուրբ Հոգու զորության այցելությունն է:

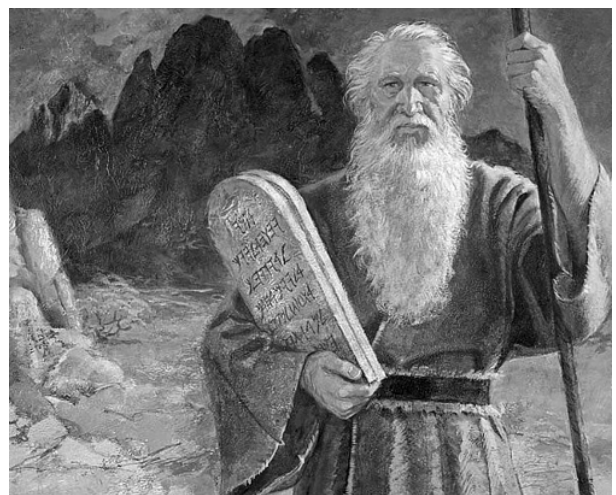
Սուրբ Հոգով մկրտվածը ծառայության ընթացքում կարող է դառնալ «ոչ սառը և ոչ էլ՝ տաք» Հայտն.3:15: Դա նշանակում է, որ մարդու հոգին, որը Տիրոջ ճրագն է, գրկվել է յուղից՝ Սուրբ Հոգուց: Քրիստոսն այդպիսիներին ասում է. «...նախանձաւոր եղիր ու ապաշխարէ: Ահա ես դուք կայներ եմ ու կը զարնեմ. եթէ մէկը իմ ձայնս լսէ ու դուք բանայ. անոր քով պիտի մտնեմ և անոր հետ ընթրիք պիտի ընեմ, ան ալ ինձի հետ» Հայտն. 3:19-20:

Պենտեկոստեի տոնը նշում են Չատիկից հետո 50-րդ օրը: Այդ օրը աշակերտների վրա Սուրբ Հոգու իջնելը պատահական չէր, այն կապված է հրեաների Պենտեկոստեի տոնի հետ:

Հրեաների Պենտեկոստեի տոնը տարվա երեք գլխավոր տոներից երկ-

րորդն էր: Այն կոչվում էր նաև շաբաթների տոն (Ելից 34:22, Բ Օրինաց 16:16, Բ Մնաց. 8:13) կամ բերքահավաքի ու երախայրիների տոն՝ կապված գարու և ցորենի բերքահավաքի հետ (Ելից 23:16, Թվոց 28:26): Տոնը կատարում էին բերքահավաքի վերջում: Այն համընկնում էր հունձքի երախայրին քահանային բերելու հաջորդ օրվանից՝ Չատիկից հաշված 50-րդ օրվա հետ (Դևտ. 23:15-16, Բ Օր. 16:9-10):

Պենտեկոստեի օրը նաև Հրեա ժողովրդին Աստծու տասը պատվիրանների և օրենքների տրման օրն է, քանի որ Եգիպտոսի երկրից դուրս գալուց 50 օր հետո Աստված քարե տախտակների վրա գրված Օրենքը Մովսեսի միջոցով տվեց հրեաներին:

Նա ամպի մեջ Իր փառքով Սինա լեռան վրա երևաց Մովսեսին և քառասուն օր խոսեց նրա հետ երեսուներես: Լեռը ծխում ու դողում էր, իսկ ժողովուրդը մեծ վախի մեջ էր: Հետագայում, Չիթենյաց լեռան վրա Աստված Հիսուս Քրիստոսի տեսքով Աստծու օրենքների մասին խոսեց

Պապիկ, 2021թ., Մ 5 (126)

իրեն շրջապատող աշակերտների հետ, բայց լեռը չէր դողում, լսողները վախի մեջ չէին: Աստծու Նոր ուխտի պատվիրանները գրվում էին ոչ թե քարե տախտակների վրա, այլ մարդկանց սրտերի մեջ:

Մովսեսին տրված օրենքներն ու պատվիրանները չէին կարող բացահայտել Աստծու էությունը, և օրենքով ոչ ոք չի կարող մոտենալ Աստծուն: Այդ էր պատճառը, որ Սինա լեռան ստորոտին Աստված սահման դրեց և Մովսեսին ասաց. «Իջիր, ժողովուրդին պատուիրե, որ չըլլայ թե Տերը տեսնելու համար սահմանեն անցնին, ու անոնցմե շատերը կորսուին» Ելից 19:21: Հետագայում Աստված հայտնեց Իրեն Բրիստոսով, որ Աստծու էության բուն պատկերն է:

Մովսեսը լեռան վրայից իջնելիս

տեսավ, թե ինչպես էր հրեա ժողովուրդը տրվել կռապաշտության, որի արդյունքում 3000 հոգի մեռան (Ելից 32:28): Այդ օրվանից շատ ու շատ տարիներ հետո Պենտեկոստի օրը 3000 հոգի ոչ թե մեռան, այլ մկրտվեցին և ավելացան եկեղեցուն:

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ ու քույրեր, եկե՛ք չմարենք կյանքի կրակը, այլ լցվենք Սուրբ Հոգով, ուրանանք մեր անձերը և ամենքս մերը չփնտրենք, այլ սիրենք իրար, սովածին հաց տանք, ծարավին՝ ջուր, օգնենք աղքատին, կարիքավորին, չքավորին, բարձրացնենք Աստծու Սուրբ անունը, որպեսզի Տերը մեզ ասի. «Ապրե՛ս, բարի ու հավատարիմ ծառա, մտի՛ր քո Տիրոջ ուրախության մեջ»: Ամեն:

Հրահատ Ամիրբեկյան

Օվա ընթացում հանախ այնքան եմ գրադված լինում, որ ժամանակ չի մնում աղոթքի. ումանք առավոտյան վաղ շտապում են աշխատանքի, ումանք՝ վազում խոհանոց, իսկ ումանք էլ արագ միացնում են համակարգիչը կամ հեռուստացույցը:

Ամեն ինչ հասցնելու համար վազում եմ մեմե, վազում է նաև ժամանակը. «...ձեզի խօսեցալ կանուխ ելլելով ու խօսելով, բայց դու՛մ տիկ չըրիք, ձեզ կանչեցի, բայց դու՛ք պատասխան չտուիք» (Եր. 7:13): Աստված միշտ սպասում է մեզ, հատկապես սպասում է, որ օրը սկսեմք Իր հետ: Ժամանակ չկա՞ աղոթքի, ուրեմն արդեն ուշացնում եմ: Մարտին Լյութերն ասում է. «Ես այնքան բան ունեմ անելու, որ մի քանի ժամ անց եմ կացնում աղոթքի մեջ»:

ՇԱՏԵՐԸ ՊԻՏԻ ՄԱՔՐՎԵՆ, ՃԵՐՄԱԿԵՆ ՈՒ ՓՈՐՉՎԵՆ

Դանիելի մարգարեության 12:10 խոսքում կարդում ենք. «Շատերը պիտի մաքրուին ու պիտի ճերմկնան ու պիտի փորձուին, բայց ամբարիշտները ամբարշտութիւն պիտի ընեն. Ու բնաւ ամբարիշտ մը պիտի չհասկնայ, հապա իմաստունները պիտի հասկնան»: Նույն բանի մասին գրված է նաև Դանիել 11:35 խոսքում. «Եւ խելացիներէն ոմանք այս բաներուն պիտի հանդիպին, որպէս զի մինչև վերջին ժամանակը զանոնք փորձէ, մաքրէ ու ճերմկցնէ. քանզի անիկա տակաւին որոշ ժամանակ մը պիտի տևէ»: Տեսե՛ք, թե ինչ է ասում՝ շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի ճերմկնան ու պիտի փորձուին, այսինքն՝ բոլոր ժամանակներում էլ մաքրված ու ճերմակած լինելը դեռ բավարար չէ երկինք մտնելու համար:

Այդ գործընթացի վերջնական լուծումը փորձվելու մեջ է, ինչպես

նույն է փորձվում. այն երբեք սպիրտով կամ այլ ախտահանիչով չեն մաքրում, նույն զտվում ու մաքրվում է միայն կրակով:

Մաքրվելու և երկինք մտնելուն պատրաստ լինելու համար պետք է ունենանք հոգևոր աճ, իսկ կաճենք այն դեպքում, երբ կերակրվենք բանական ու անխարդախ կաթով՝ կենդանի Աստծու Խոսքով: Նրանք, ովքեր բավական հոգևոր աճ ունեն, փորձության ժամանակ հաստատուն կկանգնեն, իսկ ովքեր չունեն՝ կտարուրեղվեն, կտատանվեն ու կխախտվեն, քանի որ կգան քամիներ, փոթորիկներ, կգան մոլորության մեծ հարվածներ:

Եկեղեցին բոլոր դարերում փորձվել է: Պետրոս առաքյալն իր առաջին թղթում գրում է. «Սիրելիներ, օտար բան մի սեպէք այն նեղութեան բորբոքը, որ ձեզ փորձելու համար կ'ըլլայ...» (Ա Պետր. 4:12): Տերը թույլ է տալիս, որ երկրի վրա լինեն նեղություններ, հալածանքներ, սովեր...

Սիրելիներս, առանց Աստծու թույլտվության երկրի վրա ոչինչ տեղի չի ունենում: Ինչպես հին ժամանակներում, այնպես էլ հիմա գալիս են մոլորություններ, սուտ վարդապետու-

թյուններ, սուտ հրաշքներ ու նշաններ. «Ու ետքը պիտի յայտնուի այն անօրենք, զոր Տէր (Յիսուս) իր բերնին հոգիովը պիտի սպառէ, ու իր գալուն յայտնուելովը պիտի կորսնցնէ. Որուն գալը Սատանայի ազդեցութիւնովն է բոլոր զօրութիւնով և նշաններով ու սուտ հրաշքներով...» Բ Թես.2:8-9: Նրանք, ովքեր Աստծու Խոսքի հետ մշտական կապ ունեն, ում կյանքում Սուրբ Հոգին է գործում, չեն մոլորվի:

Մի անգամ մեզ լուր հասավ, որ Հայաստանի գյուղերից մեկում մի երիտասարդ տղա մարգարեացել էր, կոնկրետ ամիս ու օր նշել, թե երբ Տերը պիտի գա: Մինչև մեր գնալն այդ տարածքի քույրերն անցել էին գործի և սկսել էին բարի գործեր անել, որ իրենց երկնային գանձարանը լցվի, քանի որ Տերը շուտով պիտի գա: Մենք գնացինք, այդ տղայից հետաքրքրվեցինք, թե Տերը երբ է գալու, գրեցինք ամսաթիվը ու ետ եկանք: Օրը լրացավ, նորից գնացինք... Տերը չէր եկել, ու այդ մարդիկ փորձությունը չանցան:

Աստված բոլոր ժամանակներում փորձել է մարդկանց. «Եթէ ձեր մէջէն

մարգարէ մը կամ երազատես մը ելլէ, ու ձեզի նշան մը կամ հրաշք մը տայ, Եւ ձեզի ըսած նշանը կամ հրաշքը կատարուի, ու ձեզի ըսէ թէ Երթանք օտար աստուածներ պաշտենք, զորոնք դուք չէք ճանչցած, Այն մարգարէին կամ երազատեսին խոսքը մտիկ մի ընէք. քանզի ձեր Տէր Աստուածը ձեզ կը փորձէ, որպէս զի հասկնայ թէ արդեօք դուք ձեր Տէր Աստուածը ձեր բոլոր սրտովը ու բոլոր հոգովը կը սիրէք» Բ Օր.13:1-4:

Սիրելիներ, շատ դեպքերում հավատացյալները մոլորվել են մի նշան կամ հրաշք տեսնելով: Դա նրանից է, որ նրանք մոռանում են Աստծու Խոսքը ու չեն զանազանում ճշմարտությունը: Սիրելիներ, գալու են այն օրերը, որոնց մասին գրված է Հայտնություն գրքում. «Տասն օր նեղություն պիտի ունենաք, մինչև ի մահ հավատարիմ եղիք» (Հայտն.2:10): Մենք ամեն անգամ «Հայր մեր» աղոթքն ասելիս խնդրում ենք, որ Տերը մեզ փորձության չտանի, այ չարից մեզ ազատի: Հիսուսը քառասուն օր փորձվեց անապատում, իսկ մենք փորձվելու ենք մինչև մեր կյանքի վերջին օրը, որպեսզի երևա մեր հավատարմությունը:

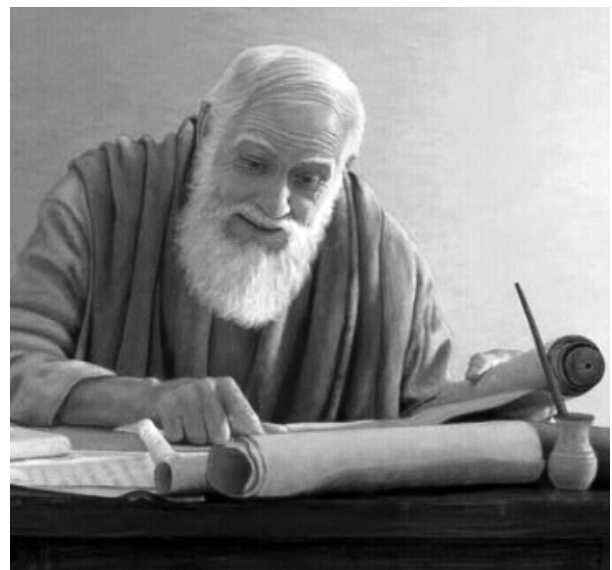
Դեպք է եղել, որ երեք եղբայրների հավատքի համար ձերբակալել են ու դատից առաջ առաջարկել են հրաժարվել Քրիստոսից: Երեքից մեկը հրաժարվել է՝ պատճառաբանելով, թե

չի ցանկանում զավակներին անհայր թողնել, իսկ մյուս երկուսը իրենց հավատքները հաստատուն պահել են ու դրա համար դատապարտվել: Ժամանակներ հետո այդ երկու եղբայրներն ազատ են արձակվում բանտից ու մի օր երկուսով տեղ գնալիս փողոցում տեսնում են մեկին, որ ծխախոտի մնացորդներ է հավաքում: Նայում են ու տեսնում, որ Տիրոջն ուրացած եղբայրն է: Պարզվում է, որ նա զավակների կողքին լինելու համար ուրացել էր Տիրոջը, իսկ նրանք քել էին իրենց հորը:

Տարիներ առաջ Մոսկվայում ամբողջ Խորհրդային Միության տարածքի եղբայրության հավաք տեղի ունեցավ, որտեղ ներկա եղբայրներից մեկն ուներ օտար լեզուներով խոսելու պարզև, իսկ մյուսը՝ այդ լեզուների թագմանության պարզև: Ես հիմա հիշում եմ եղբայրների ասածից մի բան, որը համապատասխանում է մեր այսօրվա թեմային. «Ժամանակը մոտ է, Ես ուզում եմ, որ ժողովուրդը սրբանա: Ես կանցնեմ ժողովրդի միջով ու կլցնեմ զորությունով: Ես կտամ ճշմարիտ զորություն և իշխանություն: Շատերը կտեսնեն իմ զորությունը և կփառավորեն ինձ: Ժամանակը շատ մոտ է, Ես շուտով գալու եմ, սրբվեցե՛ք և սրբացրե՛ք ժողովրդին»:

Տեսնո՞ւմ եք, ասում է՝ «կտամ ճշմարիտ զորություն», այսինքն՝ կանալ կեղծ, սուտ զորություն: Պողոս

առաքյալը մարգարեության մասին գրելիս ասում է, որ այն կարող են լսել մեր մեջ եկած անհավատներն ու տգետները, և երբ մեկը մարգարեանա ու հայտնի մարդու սրտի ծածուկ բաները, ապա այդ անհավատը «...երեսի վրայ ինկած՝ Աստուծոյ երկրպագութիւն պիտի ընէ, ու խոստովանի թէ իրացընէ Աստուած ձեր մէջ է» (Ա Կոր.14:23-25):

Սիրելիներ՛, ուշադիր եղեք, եկեղեցին պիտի փորձվի, որպեսզի երևա մեր հաստատությունը և հավատարմությունը: Պողոս առաքյալը զգուշացնում է հավատացյալ ժողովրդին, որ ուշադիր լինեն, թե ինչից է կառուցվում իրենց հոգևոր տունը՝ եղեգի՞ց, փայտի՞ց, թե՞ պատվական քարից: Երբ կրակն անցնի, միայն պատվական քարից պատրաստված տունը պիտի դիմակայի, իսկ մնացածները պիտի ավերվեն:

Մամիկոն Ղազարյան

Մայիս, 2024թ., № 5 (126)

44-ՕՐՅԱ ՊԱՏԵՐԱԶՄԻ ՄԱՍՆԱԿԻՑ ԶԻՆՎՈՐԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ուզում եմ պատմել, թե ինչպես Աստված բազում անգամներ իմ կյանքը պահեց մահից:

Ծառայել եմ Գորիսում՝ Խնձորեսկի գործառնասում: Սեպտեմբերի 26-ի գիշերն առաջին տագնապն եղավ ամբողջ բանակում: Եվ քանի որ մենք Ջաբրայիլի պահեստագործն էինք, սեպտեմբերի 27-ի առավոտյան մեզ տարան Ջաբրայիլ: Այնտեղ մի քանի օր ուժեղ հրետակոծություններ էին, սնունդ բերող մեքենան չէր կարողանում գալ, և սոված էինք մնացել: Ես հակատանկային դասակից եմ, մեր դասակն առանձին ուրալ ուներ: Հիշում էի, որ ուրալի մեջ մի քիչ հաց ունենք պահած, բայց շատ վտանգավոր էր այն վերցնելը, քանի որ հերթով բոլոր ուրալները տրաքացնում էին: Դեպքեր եղան, երբ մեջը մարդ էր մտել և չէր հասցրել դուրս գալ, տրաքացրել էին:

Գիշերով որոշեցի գնալ և հացը բերել. մի կողմից մտածում էի՝ հանկարծ չտրաքացնեն ու մեջը մնամ, մյուս կողմից էլ մտածում էի՝ Աստված կպահի: Մտքերով գնում եմ, իսկ ար-

կերն ընկնում ու տրաքում եմ, տանկերը գնում ու գալիս եմ: Մեքենաները մոտ 100 մետր հեռու էին թաքստոցից: Այնտեղ լույսերը անջատած էին քշում ավտոմեքենաները, որ անօդաչուները (ԱԹՄ) չնկատեին: Դիմացս մի տանկ դուրս ելավ: Ինձ ձախ գցեցի ու տանկի տակ չընկա: Աստված չպահեր՝ ըկնելու էի տանկի տակ մեռնեի: Հացը բերեցի, Փառք Աստծու, կերանք:

Մի քանի օր հետո ուրալների մեծամասնությունը տրաքացրել էին, մի քանի հատ էր մնացել, մեր դասակինը դեռ կար: Խրամատում էինք, ազդանշան ստացանք, որ մոտակայքում անօդաչու կա: Լսվեց, որ սմերչը գալիս է: 15 մետր հեռավորության վրա ընկավ, մենք ձայնը լսեցինք: Խրամատի մեջ հող լցվեց, և սպասում էինք, որ ուր որ է պետք է տրաքի:

Սպասեցինք, սպասեցինք, չի տրաքում: Այդպես մեկ-մեկ լինում է, երբ կողը չեն հասցնում գրել, սմերչն ընկնելիս չի տրաքում: Եթե տրաքեր՝ կենդանի չէինք մնա:

Երբ թշնամին Ջաբրայիլի առաջին գիծը վերցրեց, մեզ նահանջի հրաման տվեցին ու տարան Հադրութի գորամաս: Նահանջը գիշերով արեցինք: Տեղ չկար, որ ամբողջ գործը գար: Մեր հակատանկային դասակում յոթ հոգի կար, բայց մի քսան հոգի էլ բերեցին, որ մեր ուրալով շուտ նահանջ անենք: Գնացինք Հադրութի գորամաս:

Առավոտյան մեր ուրալի մեջ բեկորային նռնակի բռնկիչ (գապալ) գտա ու մտածեցի՝ օղակը պոկեմ, բանալիներս վրայից կախեմ, որ չկորեն: Մեր գորամասում չէին սովորեցրել դրանց մասին, ու քանի որ ամբողջական նռնակը չէր, միայն բռնկիչն էր՝ ես էլ չպատկերացրի, որ եթե օղակը քաշեմ՝ բռնկիչը կտրաքի: Բայց երբ քաշեցի, Աստված միտք տվեց, որ շարտեմ դա: Ուրալի հետևում էի կանգնած, հենց բռնկիչը գցեցի ձեռքիցս, դեռ գետնին չհասած՝ օդում այնպես տրաքեց, որ ուրալը 15-20 սմ վերև բարձրացավ: Ուրալի կողքին էլ բենզինի բաքն էր, փառք Աստծու, որ չտրաքեց: Եթե տրաքեր՝ շատ զոհեր էին լինելու: Մի փոխգնդապետ խառնված եկավ, ասաց՝ ձեռքդ շարժիր, տեսնենք աշխատո՞ւմ է, թե՞ ոչ, քանի որ դեպքեր են եղել, որ բռնկիչը քաշողների ձեռքերը

կտրվել, վնասվել են:

Չորս օր Հադրութի գորամասում մնալուց հետո գնացինք առաջ: Մի տեղ կանգ առանք, մեզ ասացին, որ պետք է սպասենք, մինչև հասկանան, թե ինչ է պետք անել: Ու քանի որ այդ վայրում անընդհատ վեճեր էին լինում, սերժանտներից մեկն առաջարկեց գնալ այդտեղից, առանձնանալ: Ասացի՝ չենք կարող երկու հոգով ամբողջ գիշեր կարաուլ կանգնել, արթուն մնալ, կարող է նահանջ տան, թուրքերը գան, չիմանանք: Ասաց՝ կարող ենք:

Չորքը երկարությամբ շարված էր, մենք 50 մետր արանք թողեցինք ու աջ գնացինք, հրամանատարին զգուշացրինք, որ եթե հանկարծ նահանջ տան՝ մեզ տեղեկացնեն, տղաներին էլ հատհատ ասել էինք, որ մենք աջ խրամատում ենք, 50 մետր հեռու:

Գնացինք, ամբողջ գիշեր արթուն մնացինք, առավոտյան արթնացանք արդեն հոգնած: Մերժանտիս ասացի՝ քնի, մի քիչ ես արթուն մնամ, հետո հերթով կքնենք: Ինքը քնեց: Ես արթուն էի, նայում եմ՝ խրամատում գլուխներ են երևում, ելնում-իջնում են, բայց հիմնականում պառկած են, որովհետև արկեր են գալիս, տրաքում են: Անցավ որոշ ժամանակ՝ մարդ չի երևում: Մերժանտիս ասացի՝ կարո՞ղ է նահանջ են արել ու մեզ մոռացել են: Ասաց՝ չէ, երևի անօդաչուի մասին ազդանշան են տվել, պառկած են: Անցնում է քսան րոպե, կես ժամ, մեկ

Ուսիթա, 2021թ., №5 (126)

Ժամ, երկու ժամ, երկուսուկես ժամ, արդեն մարդ չկա: Ասացի՝ Ռազո՛ւ, արդեն մարդ չկա: Այդ պահին կրակոցներ լսեցին, մեռնո՛ւմ եմ, մեռնո՛ւմ եմ լսեցինք: Հասկացանք, որ թուրքերն են եկել: Արագ հագնվեցինք ու չգիտենք որ կողմ վազել, մեկ էլ լսեցինք՝ Սաքո՛: Մի անգամ էլ Սաքո՛ լսեցի, ու տեսա՝ հեռվից մեր տղաներից մեկը բղավում էր: Վազելով գնացինք, ասաց՝ բա տեղյակ չե՞ք, առավոտվանից նահանջ ենք արել, մոռացել ենք ձեզ ձայն տանք: Թուրքերն էլ եկել են, մազը մազին պրծել ենք, շարել ենք գումարտակը, հաշվում ենք՝ երկու հոգի պակաս են... Փառք Աստծու, Աստված միտք տվեց՝ շուտ ելանք, թե չէ կա՛մ գերի էինք ընկնելու, կա՛մ էլ գոհվելու էինք:

Մի քանի օր անց՝ հոկտեմբերի 15-ի առավոտյան, Ջաբրայիլը վերջնական վերցրին: Մեզ մի բլրի վրա էին տարել, ուր հակատանկային կորնետ կար, որպեսզի անհրաժեշտության դեպքում կրակեինք տանկերի վրա: Գիշերը մեր հրամանատարը վարորդի հետ փախավ, մենք մնացինք երկուսով՝ մոբի (մոբիլիզացիոն ուժեր) զինվորների ու կամավորների հետ, մեր գորամասից մարդ չկար: Վեց հոգով էինք՝ չորս զինվոր, երկու պայմանագրային, որոնցից մեկը սպա էր: Երկուսը փախան, մենք զինվորներով մնացինք, իսկ երբ առավոտյան զարթնեցինք ու տեսանք չկան, չգիտեինք ինչ անել: Ռացիայի կապն էլ չէր բռնում, որ

իմանայինք գումարտակը ինչ է անում: Առանձնացանք գումարտակից, կամավորների հետ էինք, ու քանի որ վերնագգեստս պատռվել էր, կամավորների շորերից վերցրի, կոշիկ վերցրի ու դառա կամավորի նման:

Այդ առավոտ կամավորներից մեկը գազի վրա սուրճ էր եփում, ֆուգայով ծածկել էր, որ ջերմությունը չտարածվի, քանի որ հակատանկային արկերը ջերմության վրա են գնում, իսկ երբ տրաքում են, տարածքում ինչ կա՝ հավում թափվում է, նույնիսկ տանկերը:

Մեկ էլ արկի ձայն լսեցինք ու տեսա, որ ուղիղ վրաս է գալիս: Կես մետր բարձրությամբ քարակույտի մոտ ես մի կողքով պառկած էի, իմ մեջքի ետևում այդ մարդն էր, շուրջն էլ՝ մի երեք հոգի: Հենց տեսա արկը վրաս է գալիս, դեմքս ծածկեցի: Տրաքեց: Բան չեմ լսում, ականջներս խշշում են, բան չեմ տեսնում, աչքերիս առջև սևացել է: Սպասում եմ՝ տեսնեմ, թե որտեղս է ցավում, որ հասկանամ որտեղս վնասվեց: Սպասում եմ, սպասում ու տեսնում եմ, որ ոչ մի բան չի եղել: Ինձ թափ տվեցի, ելա, ու բղավոց եմ լսում. վախից տեղս քարացել եմ, ասում եմ՝ ի՞նչ անեմ, ասում եմ՝ փախե՛ք, խփում են, տեղներս իմացել են: Նայեցի ու տեսա, որ ինձնից ընդամենը քսան սանտիմետր հեռու նստածներից մեկի երկու ոտքերն էլ կտրվել թռել էին, մյուսի դեմքն այլանդակ տեսք էր ստացել: Բոլորը

զարմացել էին, թե ինչպես այդտեղից պրծա: Աստված պահեց, ոչ մի բան չեղավ:

Նահանջի ժամանակ ես մորի զինվորների ու կամավորների հետ վազելով հետ եկա Գորիս, որ Ջաբրայիլից 70 կմ հեռու է: Ճանապարհին հանդիպեցինք մեր զորքին: Ասացինք՝ սպան թողեց փախավ, մի կերպ գտանք ձեզ: Մի գեներալ կար, ասաց՝ այդ ի՞նչ եք անում, Ջաբրայիլը ո՞նց տվիք, հիմա հետ գնացեք, ոնց ուզում եք պահեք: Մեր հրամանատարն էլ ասաց՝ նստեք ուրալները, որ գնաք: Ես քաղաքացիական շորերով էի արդեն, առիթից օգտվեցի ու նստեցի կամավորների հետ: Գնում են առաջ, ինձ էլ ասում են՝ գնա՛ առաջ, ասում են՝ չէ՛, ես չեմ գնա առաջ: Գեներալը գնաց առաջ, ամբողջ զորքը հետն էր: Մեկ էլ տեսնեմ՝ զորքը հետ է գալիս, մտածեցի, որ հիմարություն արեցի, զորքի հետ ես էլ հետ կգալի: Տեսնում եմ՝ կամավորներից ով հասցնում է վազելով գնում է: Ես էլ հետ գնացի, մեկ էլ հանդիպեցի մեր եղբայրներից երկուսին: Պարզվեց, որ իրենք էլ են մնացել: Կանգնեցրինք հետ գնացող ավտոմեքենաները, բայց չկանգնեցին: Մեկ էլ տեսանք՝ մեր հրամանատարը վիլիսով գալիս է: Նա էլ տեսավ մեզ ու ասաց՝ ես հո իմ երեխաներն են: Ասացինք, որ մնացել ենք ու չգիտենք ինչ անենք: Նա մեզ հաց ու պանիր տվեց, ասաց կերե՛ք, յոլա գնացեք, մինչև տեսնեմ

ինչ անեմ: Ասաց՝ զորքին տանում են զորամաս, մենք էլ ուրախացանք, բայց նրա հետ եղած մի կապիտան ասաց, թե՝ ձեր գլխի ճարը տեսեք ոնց ուզում եք... Ես հարցրի՝ մեր գլխի ճարը տեսնե՞նք, պարո՞ն կապիտան, ասաց՝ այո:

Ճանապարհին հանդիպեցիք Արաբոյի ջոկատին, Լենինականի զորքին, Շիրակի ջոկատին: Իրենց հետ նահանջ արեցինք, ջուր գտանք խմեցինք: Երբ ավտոմեքենա էր գալիս, արագ բարձրանում էինք, որ մեզ առաջ տանեն: Լույս 16-ի գիշերը մի ավտոբուս եկավ, կանգնեց: Ես առաջինը բարձրացա, քանի որ սոված ու ծարավ այլևս քայլել չէր լինում: Բոլորս նստեցինք, մի տարիքով մարդ մնաց դրսում: Աստված մտքիս դրեց, ասացի՝ հոպա՛ր ջան, արի նստի: Ասաց՝ չէ, դու ջահել տղա ես, գնա փրկվի, ասացի՝ չէ, ջահել տղա եմ, ճիշտ ես ասում, ես կքայլեմ:

Տեղս զիջեցի, ու երբ մեքենան պետք է շարժվեր, ինքս ինձ ասում եմ՝ սա այն տեղը չէր, որ զիջեիր, հագիվ եկել էր պահը, նստեիր գնալի: Ավտոբուսը 100 մետր գնաց, Կուրաթլուի Իշխանաձորի կամրջի վրա էր, երբ արևի ձայն լսվեց, ու ավտոբուսը տրաքեց: Բոլորը մահացան: Շուրջս եղած մարդիկ ասում են՝ որտեղի՞ց իմացար, որ իջար: Ասացի՝ չգիտեի, մտքովս չանցավ, ուղղակի զիջեցի այդ մարդուն: Աստված էլի պահեց, կենդանի մնացի:

Երբ վերադարձա զորամաս, իմա-

Պաթիս, 2021թ., № 5 (126)

ցա, որ իմ նահանջի օրը տասից ավելի մարդ զոհվել է, հրամանատարը զինվորներին ասել է՝ զորամաս է տանում, բայց պարզվում է՝ Իշխանաձոր է տարել:

Մեր դասակում սովորություն ունեինք իրար կպած քնելու, որպեսզի չմրսենք: Ես իմացա, որ Հայկոն էլ է զոհվել՝ իմ սերժանտը, որին կպած էի քնում ես: Արկը հենց մեր դասակի վրա էր ընկել, հենց իմ սերժանտի վրա: Եթե այդ ընթացքում ես էլ զորամասում լինեի, ես էլ պետք է զոհվեի:

Կռիվը դեռ չէր վերջացել, պետք է դիրքեր պահեինք՝ արդեն Հայաստանի դիրքերը, քանի որ որոշել էին մեզ չթողնել Արցախ: Մեր զորամասում ծառայող մի եղբոր հետ նստած էի խրամատի վրա, ինքն էլ կողքս հրացանի պահեստատուփը հանեց լիցքավորելու: Այդ պահին մի մոծակ եկավ, աջ ձեռն քացեցի, որ քշեմ, ու հենց այդ

պահին կրակեց այդ եղբայրը, փամփուշտը թևիս տակից անցավ: Ես սառել էի, ինքն էլ գույնը գցել էր վախից: Աստված էլի պահեց, Փառք Իրեն: Այդպես Աստված ութ անգամ հրաշքով պահեց՝

1. Հաց բերելիս տանկի տակ չընկա.
2. Արկն ընկավ կողքս, բայց ինձ բան չեղավ.
3. Նռնակի բռնկիչը տրաքեց
4. Նահանջ էին արել ու ինձ չէին ասել
5. Արկը տրաքեց, կողքինիս ոտքերը կտրվեցին, ինձ ոչ մի բան չեղավ.
6. Ավտոբուսը տրաքացրին, ես մեջը չէի.
7. Դասակի սերժանտի կողքին լինեի՝ արկը կընկներ վրաս.
8. Կողքինս կրակեց վրաս, բայց ինձ չկպավ:

Աստված պահեց, Փառք Աստծուն:

Սարգիս Գալոյան

Որքան էլ գիտությունը փորձի գտնել մարդկանց հավերժ երիտասարդ մնալու ուղիներ, միևնույնն է, ամեն բան ապարդյուն է, և մեզնից ոչ ոք այս աշխարհում հավերժ չի ապրելու: Մենք բոլորս էլ մի օր մահանալու ենք... Դա կարող է լինել մեր կյանքի 100-րդ տարում, 70-ում կամ էլ գուցե մի տխուր պատահարի ժամանակ, բավական երիտասարդ հասակում:

Բարի լուրն այն է, որ մենք բոլորս հարություն ենք առնելու: Բայց, մեկ րոպե, որտե՞ղ կհայտնվենք մենք հարությունից հետո, ի՞նչ է մեզ սպասում դատաստանի արդյունքում. հավիտենական կյանք, թե՞ ոչնչացում գեհեների կրակներում: Եթե գտնում ես, որ երկնային արքայության արժանավայել չես ապրում, ապա ե՞րբ ես պատրաստվում ապաշխարել. հիմա՛ է լավագույն ժամանակը, հնարավոր է վաղն ուշ լինի...

ԵՍ ՁԵՁ ՀԵՏ ԵՄ ՄԻՆ ՁԵՎ ԱՇԽԱՐՀԻ ՎԵՐՁԸ

Յոթ տարեկան մի տղա երեխա հորն ասում է.

- Հայրի՛կ, կարելի՞ է այս կիրակի ես մենակ գնամ մեր ամառանոց... Ես այնքա՛ն եմ ուզում ինձ մեծ և ինքնուրույն զգալ:

Հայրը զարմանում է.

- Չէ՞ որ դու ընդամենը յոթ տարեկան ես, ինչպե՞ս կարող ես մենակ, առանց հորդ ու մորդ ուղեկցության մատել գնացք:

Տղան պատասխանում է, որ ինքը հիշում է բոլոր կանգառները, գիտի որտեղ մատի և որտեղ իջնի, գիտի, թե որտեղից պետք է գնի տոմսը: Նա շարունակում է խնդրել հորը, որպեսզի նա թույլ տա իրեն ինքնուրույն զգալ: Հայրը հարցնում է.

- Դու հաստա՞տ հիշում ես բոլոր կանգառները:

- Այո՛, դրանք յոթն են: Ես ամեն անգամ ամառանոց գնալիս մատներս ծալելով հաշվել եմ կանգառների քանակը:

- Դու գիտե՞ս, թե որտեղ պետք է իջնես:

- Այո՛:

- Ես ամեն դեպքում քեզ համար թղթի վրա կգրեմ այդ բոլորը, եթե հանկարծ մոռանաս՝ կնայես թղթին:

Եվ հայրը փոքրիկ տղայի համար

թղթի վրա գրում է: Տղան վերցնում է թուղթը, դնում գրպանը և ուրախ ու երջանիկ գնում կայարան:

Տղան տոմս է գնում, մատում գնացք: Կանգառից կանգառ ավելի ու ավելի շատ մարդիկ են բարձրանում գնացք՝ ոմանք պայուսակներով, ոմանք սայլակներով, ոմանք սկսում են բղավել, թե՛ ինչպես չես ամաչում, դու մատած ես, իսկ այն ծեր կինը կանգնած է մնացել... Տղան սկսում է նյարդայնանալ, վախենալ: Գալիս է ուղեկցորդը, ու սկսվում է մի իսկական քաոս: Տղան մոռանում է ծալել մատները, կորցնում է կանգառների հաշիվը, սկսում է վախենալ:

Մոտենում է ուղեկցորդը և հարցնում, թե ուր է նրա տոմսը: Տղան խառնված ձեռքը գրպանն է տանում և չի կարողանում գտնել տոմսը: Ստուգում է պայուսակը, իսկ տոմսը ոչ մի տեղ չկա: Հանկարծ հիշում է, որ ինքը

Պապիկ, 2021թ., №5 (126)

տոմսը պահել է ձեռքի ժամացույցի արանքում, հանում է այդտեղից և տալիս ուղեկցորդին: Ուղեկցորդը բարկանում է, թե ինչու հենց սկզբից չհիշեց տոմսի տեղը: Տղան ավելի է վախենում:

Հերթական կանգառում մարդիկ էլի իջնում են, բարձրանում, նրան սկսում են հրել, քաշքշել, ցավեցնել, ոչ ոք նրան չի էլ նկատում: Տղան արդեն չի հասկանում, թե որտեղ է գտնվում, ձեռքերը դողում են, աչքերից սկսում են արցունքներ հոսել:

Եվ հանկարծ տղան հիշում է, որ իր հայրը թղթի վրա ինչ-որ բան էր գրել: Նա վերնաշապիկի գրպանից հանում է թղթի կտորը՝ հույսով, որ միգուցե այդտեղ գրված կլինի, թե որտեղ պետք է իջնի: Տղան հանում է թուղթը, բացում ու կարդում. «Ես կողքի վագոնում եմ»:

Երեխան հանգստանում է, իսկ հայրն արդեն մտնում է ներս և հարց-

նում, թե արդյոք չի՞ վախեցել: Տղան պատասխանում է, որ այո՛, վախեցել էր:

Սիրելիներ, ինչքան լավ է, որ Հայրը միշտ մեզ հետ է, և եթե նույնիսկ մենք վախենում ենք, մեր շուրջը խառնաշփոթ է, ամեն ինչ խառնվել է իրար, երբ դու գիտես, որ քո Հայրը քո կողքին է, դա շատ հրաշալի է և լավ: Մենք այնպիսի Երկնային Հայր ունենք, որ մեզ երբեք չի թողնի ու չի լքի: Այս աշխարհի մարդիկ շատ են տառապում ու տանջվում, հիվանդություններ շատ կան, հիվանդանոցները լի են հիվանդներով, կան շատ թմրամոլներ, խմիչքի հետ կապված մարդիկ՝ հարբեցողներ, ովքեր դատարկում են իրենց տները, իրենց ծնողներին մեծ ցավ պատճառում... Նայելով այդ ամենին՝ հասկանում ենք, թե մեզ մոտ ինչքա՛ն լավ է: Եթե մեզ համար դժվար է ինչ-որ բան, վատ ենք զգում, կարող ենք ծնկի գալ Տիրոջ առաջ, և Նա կլսի մեզ: Մենք գիտենք, թե Ում մոտ պետք է գնանք, Նա բռնում է մեր ձեռքը, Նրա հետ շատ խաղաղ ու հանգիստ է: Եվ եթե նույնիսկ մութ ու խավար լինի, ունենք մի գրություն՝ Աստվածաշունչը, որտեղ գրված է, որ Հայրը միշտ մեր կողքին է: Փառք մեր Տիրոջը: Ամեն:

Մասացվածք կա, որն ասում է. «Եթե խնդիրը լուծելի է, ապա անհանգստանալու կարիք չկա. իսկ եթե այն լուծելի չէ, ապա անհանգստանալը իմաստ չունի»: Իսկ ի՞նչ կա անլուծելի Ամենակարող Աստծու համար: Ոչինչ: Ուրեմն վստահե՛նք Նրան:

Ո՞Վ ԵՄ ԵՍ

Մի կին ամեն առավոտ երկու հաց է թխում. մեկն ընտանիքի անդամների համար, մյուսը՝ պատահական անցորդի: Երկրորդ հացը կինը դնում է իրենց պատուհանի գոգին, և ցանկացած անցորդ այն կարող էր վերցնել:

Ամեն անգամ հացը պատուհանի գոգին դնելիս կինն աղոթք է բարձրացնում առ Աստված իր որդու համար, որ գնացել էր հեռու երկիր՝ լավ կյանք փնտրելու: Շատ ամիսներ մայրն իր որդուց ոչ մի լուր չունեի և անընդհատ աղոթում էր որդու անփորձանք վերադարձի համար:

Մի օր նա նկատում է, որ հացն ամեն օր տանում է մի կուզիկ մարդ, սակայն շնորհակալական խոսքերի փոխարեն քթի տակ փնթփնթում է. «Ինչ չարություն որ անում եք, ձեզ է դառնալու, իսկ բարին կմնա ձեզ հետ»:

Նա այդպես ասում է ամեն օր, և կինը, որդուց երկար ժամանակ լուր չունենալուց բարկացած, մի օր որոշում է ազատվել այդ անշնորհակալ կուզիկից ու երկրորդ հացի խմորին թույն է խառնում: Սակայն, երբ արդեն տա-

նում է հացը պատուհանագոգին դնելու, ձեռքերը դողում են. «Այս ի՞նչ եմ անում», - ինքն իրեն հանդիմանելով՝ կինը հացը կրակն է գցում ու անցորդի համար նոր հաց է թխում:

Կուզիկն ինչպես միշտ վերցնում է հացն ու իր սովորական բառերն ասելով՝ հեռանում: Հենց նույն գիշերը մեկը ծեծում է դուռը: Կինը դուռը բացում է ու տեսնում իր որդուն, որ անասելի տանջված տեսք ունեի՝ սոված, նիհարած, թույլ, քրքրված հագուստներով:

- Մայրի՛կ, սա ուղղակի հրաշք է, որ ես այստեղ եմ,- պատմում է տղան:- Ես տնից մոտ մեկ մղոն էի հեռու, սակայն այնքան սոված էի, որ ուշագնաց ընկա: Ես երևի կմեռնեի, բայց հենց այդ ժամանակ կողքովս մի ծեր կուզիկ մարդ էր անցնում, նա այնքան բարի գտնվեց, որ մի ամբողջ հաց ինձ տվեց ու ասաց, որ դա իր ողջ օրվա միակ սնունդն է, սակայն նա տեսավ, որ ես դրա կարիքն ավելի ունեմ, քան ինքը, ու ամբողջությամբ ինձ տվեց:

Երբ մայրն այդ բառերը լսեց, սար-

Յուլիա, 2021թ., №5 (126)

սափից թուլացած հենվեց պատին՝ հիշելով, թե ինչ էր ուզում այդ օրն անել: Չէ՞ որ եթե ինքն այն թունավորած հացը դներ պատուհանի գոգին, ապա թունավորվողն իր որդին պետք է լիներ:

Հենց այդ ժամանակ կինը հասկացավ այդ խոսքերի իմաստը. «Ինչ չարություն որ գործեք, ձեզ է դառնալու, իսկ բարին կմնա ձեզ հետ»:

Առակի խորհուրդը՝ աշխատեք բարիք գործել, եթե նույնիսկ ձեր արածը չեն գնահատում:

Մի գյուղի կենտրոնում աղքատ ու կիսամերկ մի մարդ ողորմություն էր խնդրում բոլորից:

Սկզբում մի կին է նրան մոտենում, որ հայտնի էր իր ժլատությամբ, և նրան է տալիս պատառոտված թաշկինակ: Հետո մոտենում է ուրիշ մի կին և նրան է տալիս տաք հագուստ և ուտելիք: Վերջում մոտենում է մի տատիկ և նրան է տալիս մի ոսկեդրամ: Աղքատ մարդը, գոհ իր ստացվածքից, ուզում է հեռանալ գյուղից, և դեռ ոտքը չքաշած՝ գյուղում հրդեհ է բռնկվում: Աղքատը վերադառնում

է և վերադարձնում այն ամենը, ինչ իրեն տվել էին՝ ոսկի տվողին վերադարձնում է ոսկին, տաք հագուստն ու ուտելիքը՝ դրանք տվողին, իսկ պատառոտված թաշկինակը վերադարձնում է թաշկինակի տիրոջը:

Այսպես, ով ինչ տվել էր, այն էլ ստացավ:

Երանի՜ անոր որ աղֆատին հոգ կը տանի. նեղութեան օրը Տէրը պիտի փրկէ զանիկա:

Սաղմոս 41:1

Աղֆատին ողորմութիւն ընողը Տէրոջը փոխ կու տայ, ու Անիկա անոր հատուցում պիտի ընէ:

Առակաց 19:17

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ եւ ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկուք ինքներդ ձեր մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետեւ Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու եւ Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան		
Ավան	093 813153	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 843504	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055-72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Երջաններ		
Արուսյան	094-91-43-24	Քելչյան Զանիկ
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ազարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ազատավան)	098-46-12-61	Ստյոպա, 094-68-67-68 Արմեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միկ
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միկ
Ճամբարակ(Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Մեան	093-48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուրիսյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

